

HAJNAL V. CSABA

A NYÚL

A tavasz már hatalmas, öles léptekkel döngetett a falu határában, elsöpörve újból a hideget, maga előtt tolvaz az illatokat, a szerelmet és a Napot.

A tavasz hozta a zöldet az ágakra.

A falu határában elterülő ház kapuja előtt a gaz megint magasra vert, pedig a lakók lelkiismeretesen irtották, vágták, nyesték a folyondárt. De tehettek akármit, a gaz minden alkalommal újult erővel indított támadást minden ellen, ami élőnek számított. A bejáratot hatalmas deszkapalánk keretezte, keskeny vágattal rajta az embereknek és valamivel szélesebbel a járműveknek. A Gyerek éppen most húzta be maga mögött az ember-kaput, és elindult a ház bejárata felé. Leszegett fejjel haladt, egykedvűen gázolt a bokányi fűben és tyúkszarban, majd valami halk morgásra felkapta a fejét. Egy nagy kutya állt vele szemben. A szomszédék kutyája. A Gyerek nagyot toppantott a lábával. Csak úgy fröcskölt szanaszét a tyúkszar, de a kutya nem mozdult. „*Takarodj!....! Takarodj....!*” szeretett volna kiabálni a Gyerek, de nem jött ki hang a torlán. Hosszan nézett a kutya melegbarna szemébe, majd beszaladt a házba.

Néhány nappal később egy délutánon a Gyerek kiment a Nyúlhoz, a kert végébe. Igazából Húsvét óta nem látogatta őt, Anya foglalkozott a szegény párával, néha meg Apa hozott finom friss lucernát a téveszből, de a Gyerek, a tulajdonos, a gazda soha nem látogatta, azóta még csak meg se nézte. Kínzó lelkiismeretfurdalást érzett kegyetlen közönyössége miatt, de ha rátört, gyorsan elhessegette magától ezt az érzést. Az előbb kért Anyától egy sárgarépát a konyhában, a Nyúlnak szánta, tudta, hogy a nyulak szeretik a répát, és ő szeretett volna a Nyúl kedvében járni.

Jövő héten elutaznak külföldre.

Két hétre.

Az út előtt szerette volna még látni a Nyulat. Bedobta a répát a szűk ketrecbe.

Sarkon fordult, és bement a házba, játszani egyet a legújabb játékkal. A Nyulat nem simogatta meg.

A Nyúl sem simogatta meg a Gyereket soha.

Öt nap múlva Apa, Anya, és a Gyerek elutaztak Görögországba. A ház kulcsait átadták a szomszédoknak, és megkérték őket, hogy időnként locsolják meg a virágokat, és adjanak enni az állatoknak. A szomszédban élő, gyermektelen házaspár- Férj és Feleség - magányosan éltek kutyájukkal. Valójában csak köszönőviszonyban voltak a szomszédokkal, de ilyen apróságra a jó szívüktől hajlva mindig kaphatóak voltak.

Az utazás másnapjának hajnalán szörnyű vihar tört a falura. Szilaj szél rohanta le a völgyben elterülő házakat és jeges zápor verte a veteményeseket, az ablakokat, a háztetőket. Három órán át zuhogott az eső és sártengerré változtatta a falu földútjait. Az égi áldás csendestével Férjben felébredt a lengendás lelkiismerete, kapta a csizmát és a szomszéd ház kulcsait, és indult, hogy ellássa feladatát.

Fütyentett a kutyájának.

A kutya pedig loholt a kert végéből.

Látta az ember, hogy valami van az eb szájában. Talán éppen vadászattal végzett, és hozza a zsákmányt? A kutya bőrig ázva berohant az eresz alá, gazdája elé. Alázatosan annak lába elé tette terhét.

Egy nyulat.

Egy sáros, csapzott, döglött nyulat.

Férj felismerte: „De hiszen ez a szomszéd Nyúl...!” nyögött fel magában. A szomszéd Gyerek húsvéti ajándéka.

Mi lesz most. Mit tegyen?

Kihívta Feleségét, és elmondta neki, mit tapasztalt. Férj pánikba esett, és a becsületéről szónokolt az asszonynak. De Feleség nyugodt maradt, és próbált valami okosat kieszelni.

Hála a csavaros női logikának, Feleség megnyugató megoldásra lelt. Férj is megnyugodhatott lassan. Átment a szomszédba, hogy ellássa a jószágokat, megöntözze a növényeket. Örömeben még egy kis gázt is kaszált a ház előtt, és hálásan gondolt Feleségére.

Ezalatt az asszony kezelésbe vette a Nyulat.

Langyos vízben kimosta, hogy előtűnjön a régi hófehér bunda a sárréteg alól, puha kefével megfésülte és hajszárítóval megszáritotta a Nyúl immár csillogó és illatos szőrruháját; a nagy sebet a tetem nyakán gondosan bestoppolta; a kusza bajuszt pedig szépen levágta. Tudta viszont, hogy a szomszédék csak tizenkét nap múlva érkeznek haza, addig pedig a döglegyek nyilvánvalóan szétmarnák szegény Nyulat, ezért hát belecsúsztatta egy nejlonzacskóba, a zacskó száját elkötötte, a zacskót pedig betette a mélyhűtőbe, a vasárnapi pacal mellé.

Teltek a napok. Férj és Feleség boldogok voltak, hogy milyen ügyesen elrendeződik ez a kényes ügy, és továbbra is zavartalanul szent lesz a béke a faluban.

A szomszédék hazaérkezésének előestéjén pedig az asszony kivette a nyulat a mélyhűtőből, és kítette a konyhaasztalra, felolvadni.

Másnap hajnalban fogta, és átvitte a nyúlketrecbe. Berakta a sarokba, mintha csak aludna. Még a szalmát is eligazgatta körülötte, a tálkájába vizet öntött, a tányérkájába pedig néhány sárgarépa-darabkát helyezett. Az élőkép úgy festett, mintha a Nyúl éppencsak aludna. Így hát Feleség hazament, és csak úgy dagadt a keble a büszkeségtől.

„*Erről pedig senkinek egy szót se!*” figyelmeztették egymást, amikor a függöny mögé húzódva látták, hogy a szomszédék kocsija behajt a deszkakapun az udvarra.

A Gyerek a kocsi hátsó ülésén terpeszkedett. A rengeteg játékra gondolt, amit külföldön kapott. Eszébe jutott a Nyúl is.

Sajnálta egy kicsit, mert soha nem szerette.

Mégis ő temette el a kert végébe, amikor az utazás előtti nap a Nyúl megdöglött. Kiszállt a kocsiból és elindult, hogy a ketrecet a szemétdombra hajítsa.